

Bebauwing
2 adm.
uittreksels
Borgsom
125€ Brussel
Vrijaring

Nr. 336 van het arrest

Nr. Corr. Folio

Nr. 2015 CO 711 van het parket (1ste aanleg : nr.: HV.66.99.785/07)

Nr. 2015 BC 744 van de griffie

ARREST

AANGEBODEN OP :
2-2-03-2017
NIET TE REGISTREREN
DE ONTVANGER / D'HOOGHEK

Het Hof van Beroep te Brussel, 15de kamer,

zitting houdend in strafzaken, wijst het volgende arrest :

In aanwezigheid van het Openbaar Ministerie de zaak van :

734 I , wonende te : Dilbeek, I

R burgerlijke partij,
vertegenwoordigd door meester Saskia Lenaerts, loco meester Geert Carlier, beiden
advocaat aan de balie van Brussel,

tegen :

735 1) , met maatschappelijke zetel te Dilbeek,
B2 beb , met ondernemingsnummer

736 2) ; geboren te op , wonende te
B2 beb Dilbeek,

geïntimeerden,
vertegenwoordigd door meester Frédérique Bosmans, advocaat aan de balie van Brussel,

737 3) , met maatschappelijke
B2 beb zetel te Dendermonde, , met ondernemings-nummer

geïntimeerde,
vertegenwoordigd door meester Herman De Smedt, advocaat aan de balie van
Dendermonde.

1. TENLASTELEGGINGEN

in het gerechtelijk arrondissement Brussel,

van 25 november 1997 tot 28 maart 2007, terwijl de feiten de opéenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van een zelfde misdadig opzet zonder onderbreking gedurende vijf jaar of meer, het laatste feit gepleegd zijnde op 27 maart 2007,

bij inbreuk op artikel 6.1.1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening,

op de percelen gelegen te

gekadastreerd als (eigendom van en
, (eigendom van en),
(eigendom van), (eigendom van en en
, (eigendom van en),
(eigendom van en),
(eigendom van en) en (eigendom van gemeente)

hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, hierna vermelde handelingen, zoals bepaald bij artikel 4.2.1.1° a (het verrichten van navolgend bouwwerk, met uitzondering van onderhoudswerken: het optrekken of plaatsen van een constructie),

namelijk in strijd met de verkavelingsvergunning van 29 september 1997 en de bouwvergunning van 6 maart 2000, de verkaveling " te te hebben uitgevoerd zonder de voorziene stroken voor buffergroen,

de feiten, voor zover gepleegd voor 1 september 2009 strafbaar ingevolge de artikelen 99, par.1, 146,1°-3°, 149 en 204 van het Decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999,

en de feiten, voor zover gepleegd voor 1 mei 2000 strafbaar ingevolge de artikelen 44, 64, 65 en 69 van de Wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (artikelen 42, 66, 67, 68, 69 en 71 van het Decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996),

Overgeschreven op het hypotheekkantoor van Brussel 7, op 7 januari 2015, ref. : 078-T-07/01/2015-00183 voor wat betreft

Overgeschreven op het hypotheekkantoor van Brussel 7, op 7 januari 2015, ref. : 078-T-07/01/2015-00184 voor wat betreft

Overgeschreven op het hypotheekkantoor van Brussel 7, op 17 december 2014, ref. :
078-T-17/12/2014-10133 voor wat betreft

2. BESTREDEN BESLISSING

Gezien het hoger beroep ingesteld op 17 september 2015 door de burgerlijke partij en dit tegen alle beschikkingen betreffende de drie beklaagden;

tegen een vonnis uitgesproken na tegenspraak door de 52ste kamer van de correctionele rechtbank te Brussel d.d. 3 september 2015 dat als volgt beslist :

Op strafgebied

Stelt vast dat de strafvordering is vervallen door verjaring;

Laat de kosten ten laste van de Belgische Staat;

Op burgerlijk gebied

Verklaart de vordering van de heer | in betaling van een bedrag van 1,00 euro ten provisionele titel, onder voorbehoud van vermeerdering of vermindering, op een vordering voorlopig en onder voorbehoud begroot op 10.000,00 euro, en tot aanstelling van een deskundige, ontvankelijk, doch ongegrond;

Veroordeelt de heer | tot betaling van de rechtsplegings-
vergoeding, in hoofde van de en de heer gezamenlijk
begroot op € 1.320,00 en in hoofde van de
begroot op € 1.320,00.

3. RECHTSPLEGING VOOR HET HOF

Gehoord het verslag van raadsheer De Gryse.

Gehoord het openbaar ministerie.

Gehoord de burgerlijke partij in zijn middelen, zoals ter zitting ontwikkeld door meester Lenaerts.

Gehoord de verweerders . en in hun middelen van verdediging, zoals ter zitting ontwikkeld door meester Bosmans.

Gehoord de verweerder in haar middelen van verdediging, zoals ter zitting ontwikkeld door meester De Smedt.

Gezien de neergelegde stukken.

4. BEOORDELING

1. Het hoger beroep van de burgerlijke partij Berckmans is niet ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de beschikkingen van het bestreden vonnis op strafrechtelijk gebied.

Het hoger beroep is voor het overige regelmatig naar vorm en tijdig ingesteld.

2. Bij gebrek aan ontvankelijk hoger beroep op strafgebied, is de beslissing van de eerste rechter dat de strafvordering vervallen is door verjaring, definitief.

3. De oorspronkelijke beklaagden en enerzijds en anderzijds, voeren aan dat, wegens de verjaring van de strafvordering, de burgerlijke vorderingen van de burgerlijke partij ongegrond zijn.

Het ene volgt niet uit het andere.

De strafrechter is ertoe gehouden uitspraak te doen over de tijdig ingestelde burgerlijke vordering, wanneer de strafvordering bij het vonnisgerecht is gebracht vooraleer ze was verjaard.

Dat is in deze het geval.

De strafvordering werd bij de correctionele rechtbank gebracht met de verwijzingsbeschikking van de raadkamer te Leuven van 13 juni 2014.

De feiten van de telastlegging worden gesitueerd in de periode van 25 november 1997 tot 28 maart 2007. Zo deze feiten bewezen zouden zijn, dan is de verjaringstermijn ingegaan op 28 maart 2007. Door de in het eerste vonnis vermelde stuitingsdaad is er op 6 april 2010 een nieuwe termijn van vijf jaar beginnen lopen, tot 5 april 2015. Op het ogenblik dat de strafvordering bij het vonnisgerecht werd gebracht – op 13 juni 2014 –, was de strafvordering dus nog niet verjaard.

De strafrechter is derhalve bevoegd om uitspraak te doen over de burgerlijke vordering die op deze strafvordering is geënt en die tijdig is ingesteld op de zitting van de vonnisrechter van 26 maart 2015.

4. De burgerlijke partij | moet bewijzen dat de geëntimeerden |
en | de in de
telastlegging als misdrijf omschreven feiten hebben gepleegd en dat hij hierdoor
schade heeft geleden.

Dat bewijs levert de burgerlijke partij | niet.

Er wordt de geëntimeerden verweten dat zij de verkaveling “ ” te |
| hebben uitgevoerd zonder de voorziene stroken voor buffergroen aan te
leggen, en dit in strijd met de afgeleverde verkavelingsvergunning en bouwvergunning.

De bewering van de burgerlijke partij | dat het verkavelde terrein in strijd
met de verkavelingsvergunning en de bouwvergunning vier meter werd opgehoogd en
dat deze ophoging lawaaihinder en trillingen van het spoorwegverkeer versterkt, is
zonder verband met de als misdrijf in de telastlegging omschreven feiten. De
telastlegging heeft immers uitsluitend betrekking op het niet-aanleggen van het
buffergroen op het verkavelde terrein; de eventuele ophoging van het terrein met vier
meter, is geen feit dat als misdrijf werd omschreven in de telastlegging en valt buiten
de beoordeling van het hof.

De eerste rechter heeft terecht, om redenen die het hof beaamt en tot de zijne maakt
(p. 11-12, “4. De burgerlijke vordering”, van het bestreden vonnis), vastgesteld dat de
burgerlijke partij | niet aannemelijk maakt – laat staan bewijst – dat hij
schade zou hebben geleden doordat er geen buffergroen werd aangeplant.

Er is ook – zoals de eerste rechter heeft beslist – geen reden om hierover advies te
vragen aan een gerechtsdeskundige, omdat deze nu niets meer kan vaststellen over
eventuele schade door het ontbreken van buffergroen. In de zone waar groen moest
worden aangeplant, zijn er immers al spontaan inheemse struiken en kruiden gaan
groeien, die “buffergroen” vormen.

Het vonnis van de eerste rechter wordt derhalve bevestigd.

5. De tussenvorderingen tot vrijwaring die de geïntimeerden | en enerzijds en | anderzijds tegen elkaar hebben ingesteld, zijn zonder voorwerp.

6. De eerste rechter heeft ten onrechte de burgerlijke partij Berckmans veroordeeld tot betaling aan de oorspronkelijke beklaagden van een rechtsplegingsvergoeding voor de procedure in eerste aanleg.

Wanneer de burgerlijke partij optreedt tegen een beklaagde die door het onderzoeksgerecht naar het vonnisgerecht is verwezen – zoals in deze –, kan de rechter hem niet veroordelen tot een rechtsplegingsvergoeding aan de vrijgesproken beklaagde. Voor de procedure in eerste aanleg, waar de burgerlijke partij zijn burgerlijke vorderingen heeft doen aansluiten bij de strafvordering tegen de beklaagden, is er geen rechtsplegingsvergoeding verschuldigd.

De procedure voor het hof daarentegen, is uitsluitend het gevolg van het hoger beroep op burgerlijk gebied van de burgerlijke partij | Nu het openbaar ministerie geen hoger beroep heeft ingesteld, sluit de vordering van de burgerlijke partij | in hoger beroep niet meer aan bij een vordering die op gang is gebracht wegens het algemeen belang, maar strekt zij uitsluitend tot de verdediging van een privébelang. De burgerlijke partij ligt dus aan de oorsprong van de kosten en erelonen van de advocaat die de geïntimeerden hebben gemaakt voor de procedure in hoger beroep.

Het Grondwettelijk Hof zegt in zijn arrest van 22 september 2016 (nr. 113/2016) dat, in zoverre artikel 162bis, tweede lid, van het Wetboek van Strafvordering de strafrechter niet toestaat aan de vrijgesproken beklaagde en aan de burgerrechtelijk aansprakelijke een rechtsplegingsvergoeding in hoger beroep toe te kennen ten laste van de in het ongelijk gestelde burgerlijke partij die, bij ontstentenis van enig beroep van het openbaar ministerie, hoger beroep heeft ingesteld tegen een vrijsprekend vonnis dat is gewezen op een door het openbaar ministerie ingestelde vordering, deze bepaling de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt.

Om die redenen is de burgerlijke partij | een rechtsplegingsvergoeding verschuldigd aan de geïntimeerden, voor de procedure in hoger beroep.

De rechtsplegingsvergoeding wordt vastgesteld op 1.440 euro, het geïndexeerde basisbedrag voor een niet in geld waardeerbare vordering.

De geïntimeerden | en |, die worden bijgestaan door eenzelfde advocaat, eisen één rechtsplegingsvergoeding voor hen beiden.

**OM DEZE REDENEN,
HET HOF,**

RECHTSPREKEND NA TEGENSPRAAK;

Gelet op de in het bestreden vonnis door de eerste rechter aangehaalde wetsartikelen,
alsook de artikelen:

- 24 van de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken;
- 210 en 211 van het Wetboek van Strafvordering;

Verklaart het hoger beroep van de burgerlijke partij | niet ontvankelijk
in zoverre het gericht is tegen de beslissingen op strafrechtelijk gebied;

Verklaart het hoger beroep van de burgerlijke partij | voor het overige
ontvankelijk;

Bevestigt het bestreden vonnis in al zijn beschikkingen, behalve in zoverre het uitspraak
doet over de gerechtskosten, daarin begrepen de rechtsplegingsvergoedingen;

Opnieuw rechtsprekend over dit punt;

Laat de kosten van de strafvordering ten laste van de Staat en veroordeelt elk van de
partijen tot haar eigen kosten in eerste aanleg;

Veroordeelt de burgerlijke partij | tot de kosten van de procedure in
hoger beroep, deze voorgeschoten door het openbaar ministerie bepaald op 186,48
euro, deze aan de zijde van de geïntimeerden begroot op:

- 1.440 euro (RPV hoger beroep) voor de geïntimeerden | en
samen;
- 1.440 euro (RPV hoger beroep) voor de geïntimeerde |

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van **20 maart 2017**, waar aanwezig waren:

- de heer G. De Coninck,
- de heer Ph. Soetaert,
- de heer B. De Gryse,
- de heer B. Pieters,
- de heer Th. Gillioen,

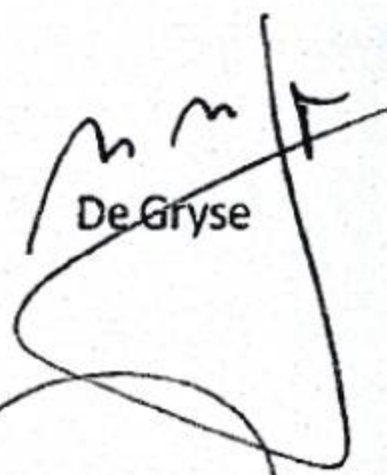
raadsheer d.d. voorzitter,
raadsheer,
raadsheer,
substituut-procureur-generaal,
griffier.

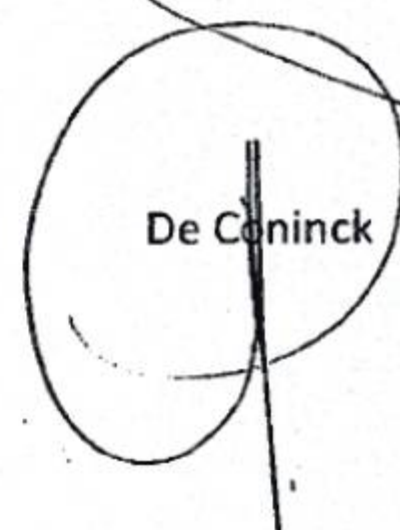
Gillioen

Soetaert

De Gryse

De Coninck